

Piková dáma.

Zesílky ruských povídok
—OD—

ALEXANDRA PUŠKINA.

Pokračování
I.

Hraběnka jala se svíčkati před zrcadlem. Odejpal ji čepec, ozdobený růžemi; stál napudrovanou vlašenku s její šedlou a krátkou ostříhanou hlavou. Špendliky deštně syaly se kolem ní. Žlutý satén, poštětý stříbrem, spadl k jejím oteklým nohám. Heřman byl svědkem odporových tajností její toility; postlé hraběnka ocitla se ve spací županu a nočním čepci; v tomto šatě, spíše odpovídajícím jejímu stáří, zdála se být méně hrozna a oyzdná.

Jako všickni starí lidé věbe, hraběnka trpěla bezsenosť. Světlouni se usedla k oknu do voltaiovského křesla propustil komorné. Odnesly svíčky; pokoj opět světlil se pouhou lampičkou před obrazem svatých. Hraběnka seděla, všechna žlutá, sevěrls vyslými rty kolébající se v pravo a levo.

V kaňoch očí jejich zračila se úplná bezmyšlenkovitost; při pohledu na ni bylo by možno se domnívat, že kolébání strašlivé starény pocházelo ne její vůli, ale účinkem skrytého galvanismu.

Pojdoum teuto mrtvý obličej nepochopitelně se změnil. Rty přestaly se pohybovat, oči se oživily; před hraběnkou stál neznámý muž.

„Nelekejte se, pro Bůh, nelekejte se!“ pravil on zřetelným a tichým hlasem. „Nemám u myši vám ublížit; přišel jsem prosit vás o jednu laskavost.“

Stařena mléký naříkala a zda se, že ho neslyšela. Heřman se domníval, že jest ihlučka, i nakloniv se k samotnému jejímu uchu, opakoval ji totéž. Stařena mléka jalo dřívě.

„Mázejte,“ pokračoval Heřman, „zbudovatě štěstí mého života a nic vás to nebude stát; vět, že doveďete to ohodnotit tři karty po sobě……“

Heřman se zarazil. Hraběnka zdalek se, porozuměla, co od bylo žádáno; zdaleko se, že hledala slova ke své odpovědi.

„Byl to žert,“ pravila konečně, „zapsíbasám se vám, že to byl žert.“

„S tím se nežertuje,“ namítl hněviv Heřman. „Vzpomněte na Čaplického, jemuž jste pomohla odeslati si svou prohrávku.“

Hraběnka očividně se zneponkojila. Rysy její jevily mocnou hnuit duševní, ale ihned zase upadla v dřívější svou necitivost.

„Mázejte mi,“ pokračoval Heřman, „značnáti ony tři spohlibí karty?“

Hraběnka mléka; Heřman pokračoval:

„Pro koho ukrýváte své tajemství? Pro vnuky? Jsou jako tak bohati; nezájmy ceny peněz. Maratonatkoví nemohou vaše tři karty. Kdo nedovede udělati otcovské dřívějství, ten tak jako tak umě v chudobě, přes všecko démonické úsilí. Já nejem mrač; znám cenu peněz. Vše tri karty nebudou mne nalarmo. Nuže……“

Zarazil se a chvěje se čekal její odpověď. Hraběnka mléka; Heřman kleš na kolena.

„Jestliže kdy,“ pravil, „srdece vaše poznalo cit lásky, jestliže pamatuje jejího naději, jestliže jste se kdy osmála při pláči novorozenceho syna, jestliže co lidského kdy bilo ve vaši hrudi, tu zapřísahám vás citu manželky, milenky, matky, všem, co svatého jest v životě, neodpřejte mi mou prosbu, oholte mi své tajemství, k čemu vám ho třeba?…… Možná, že jest ve spojení se strašlivým pořešením, se ztrátou všechny blahonosti, se smírou s däblem…… Pomyšlete: este stará, život vaše jest na krátké——jsem hotov hřich vás vzít na svou duši. Oholte mi jen své tajemství.…… Pomyšlete, že třetí člověka neláze se ve vašich rukou, že nejen já, leč i děti moje, vnuči i pravnuci blahoslavit budou vaši památku a budou ji cti jak svatou……“

Stařena neodpovídala ni slova.

Heřman vstal.

„Stará čarodějnici!“ pravil stisknou zuby, „prinutím tě tedy odpovídat.“

Se slovem-tím vyňal z kapsy pistoli.

Při spáření pistole hraběnka po druhé dala na jeho pradík pohnout. Zakývala hlavou a zvedla ruku, jako by se začláňala před výstřelem…… pak zvrátila se na znak…… a ani sebou nepohnula.

„Přestaňte s těmi hlopostmi,“ pravil Heřman, chopiv se její ruky. „Táži se vás posledněkráte: chcete mi naznačiti své tři karty? ano nebo ne?“

Hraběnka neodpovídala. Heřman viděl, že jest mrtva.

IV.

Lizaveta Ivanovna seděla ve své komnatě dosud ještě v plesovém obleku, ponorená v hluboké myšlenky. Příjevši domů, spěchala poslat prý ospalou služku, která ji nepráv ochočenou nabízela své služby, řekla, že se svleče sama, a chvěje se ve svého pokojku, doufaje nalezeni tam Heřmana. Usedla si, aby ho nenezačela. Prvým pohledem přesvědčila se o jeho nezměnosti a děkovatou osudu za překážku, která překážka jeho sejti. Usedla, nevšikájí se, a jala si připomínati všechny okolnosti, které v tak krátkém čase tak daleko ji zavedly. Neminuly ani tři neděle od téh dob, kdy poprvé uviděla okem mladého člověka,…… již si s ním dopisuje a on vyčádal si již od ní noční dostavnictví. Znalá jenom jeho jmeno dle toho, že nikterá jeho dopisy byly jen podepsány; nikdy s ním nemluvila, nosily se žádoucích hlasu, nikdy o něm neslyšela,…… až do dnešního večera. Podivná věc! Právě toho večera na plesu Tomský, durd se na malou knížku Pavlina……, která proti obýčeji s ním nekocetovala, chtěla se odemstít, jestli lhůstností; vyzvala Lizavetu Ivanovnu a tančila s ní nekonečnou mazurku. Po celý čas narazila na její náklonnost k inzenýrným důstojníkům, ujistěla ji, že v mnohem více, nežli by si mohla myslit, a některá jeho nařízky byly září, že Lizaveta Ivanovna několikrát myslila, že její tajemství jest mu povídano.

„Od koho vůto v říte?“ tázala se s směchem.

„Od příteli vám známé osoby, odvětil Tomský, „od člověka velice vynikajícího.“

„A kdo jest ten vynikající člověk?“

„Jmenuje se Heřman.“

Lizaveta Ivanovna neodvětila nicméně; ale její ruce i nohy zlezdely……

„Tento Heřman,“ pokračoval Tomský, „jest bytost v pravé romantické; má profil Napoleona, ale duši Metefosa. Myslím, že má na svědomí nejméně tři zločiny. Jak jste zbledla……“

„Bolí mi hlava…… Cože povídá?“

„Dobrého vám známé osoby, odvětil Tomský, „od člověka velice vynikajícího.“

„A kdo jest ten vynikající člověk?“

„Jmenuje se Heřman.“

Lizaveta Ivanovna neodvětila nicméně; ale její ruce i nohy zlezdely……

„Tento Heřman,“ pokračoval Tomský, „jest bytost v pravé romantické; má profil Napoleona, ale duši Metefosa. Myslím, že má na svědomí nejméně tři zločiny. Jak jste zbledla……“

Pod schody Heřman nalezl dvěře, které tímž klíčem otevřel, a oči se v průchozí, kterýž vyvedl jej na ulici.

Lizaveta Ivanovna s hrůzou jej vyslechla. Tedy ony rášivě dopisy ony plameně žádostí, ono dře, úporné pronásledování…… vše to nebylo láskou! Peníze…… po těch toužili jeho duši!…… Ona nemohla ukončit jeho tužby a jej oběstvnit! Ubohá schovanka nebyla něčím jiným, nežli lepšou pomocí neplíše, vráha staré její dobrodítelky!…… Hoře zaplakala v pozdě mučivé své litosti. Heřman mléký na ni pohlížel; srdeč jeho také se trápilo, ale ani sily ubohé dívky, ani podlouhlý půvab jejího zámkutku nezepokojoval jeho hrubé duše.

Nepocitoval výčitek svědomí při myšlénku na mrtvou starenu. Jedně jen děslo: menávání ztráty ta jemnost, od něhož očekával své obařenec.

„Vý netvre!“ pravila Lizaveta Ivanovna.

„Ja nechtěl její smrti,“ odvětil Heřman, „pistole má neuf nabita.“

Zmíkl.

Rozdělovalo se. Lizaveta Ivanovna shsla dobrohřejí svého světla. Heřman mléký na ni pohlížel; srdeč jeho také se trápilo, ale ani sily ubohé dívky, ani podlouhlý půvab jejího zámkutku nezepokojoval jeho hrubé duše.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

V tom kdosí z ulice pohlížel mu do okna a hned zmíkl.

Po něm odhodlal se k rukvi přistopiti Heřman. Poklonil se k zemi a několik okamžíků ležel na chladné zemi, pospané jehlím chvojím, posléze povstal, bledy jak samotná nebožka, vešel na stupni katafalku a nachýlil se…… V okamžiku tom se mu zdálo, že mrtvá naří posmívá pohledi, přímu říjtu jedno oko. Heřman spěšně sebou trhl žp, chyběl slápla a padl na zem. Zvedl jej. V okamžiku tom Lizaveta Ivanovnu vynesli ve mřížích do elárové předsíně. Tato přihoda zkála na několik minut slavnostní mluvdu smutného o bradu. Mezi přítomnými ovál se temným hlukem a výhubným komofem, hřebíkem přibuzným hraběnčinu, zašpljal do ucha velle něho stojícemu Angličanu, že mladý dásťák jest jejun levobřežní, k čemuž Angličan od vět chladně: „Oh?“

Celý den Heřman byl neobyčejnouzorou. Obdivoval v osamělé hospodě proti svému zvyku v New Yorku, nejlepší to lékařské školy, po odbytí níž navštívil a praktikoval v různých nemocnicích evropských a konečně věnoval se široké prakci, přijímaci nemocné u sebe a udílal rady písemně.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

Probudil se až v noci: luna osvětlovala jeho pokoj. Pohlížel na hodiny: byly tři čtvrti na tři. Spánek ho mifel; uslly na pastel a pěny slí se oplíše starého hraběnky.

<